

NÁVRÁT DO BRANSONU

LUBOŠ HEJDA

● — **pointa**

Návrat do Bransonu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Luboš Hejda
Návrat do Bransonu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

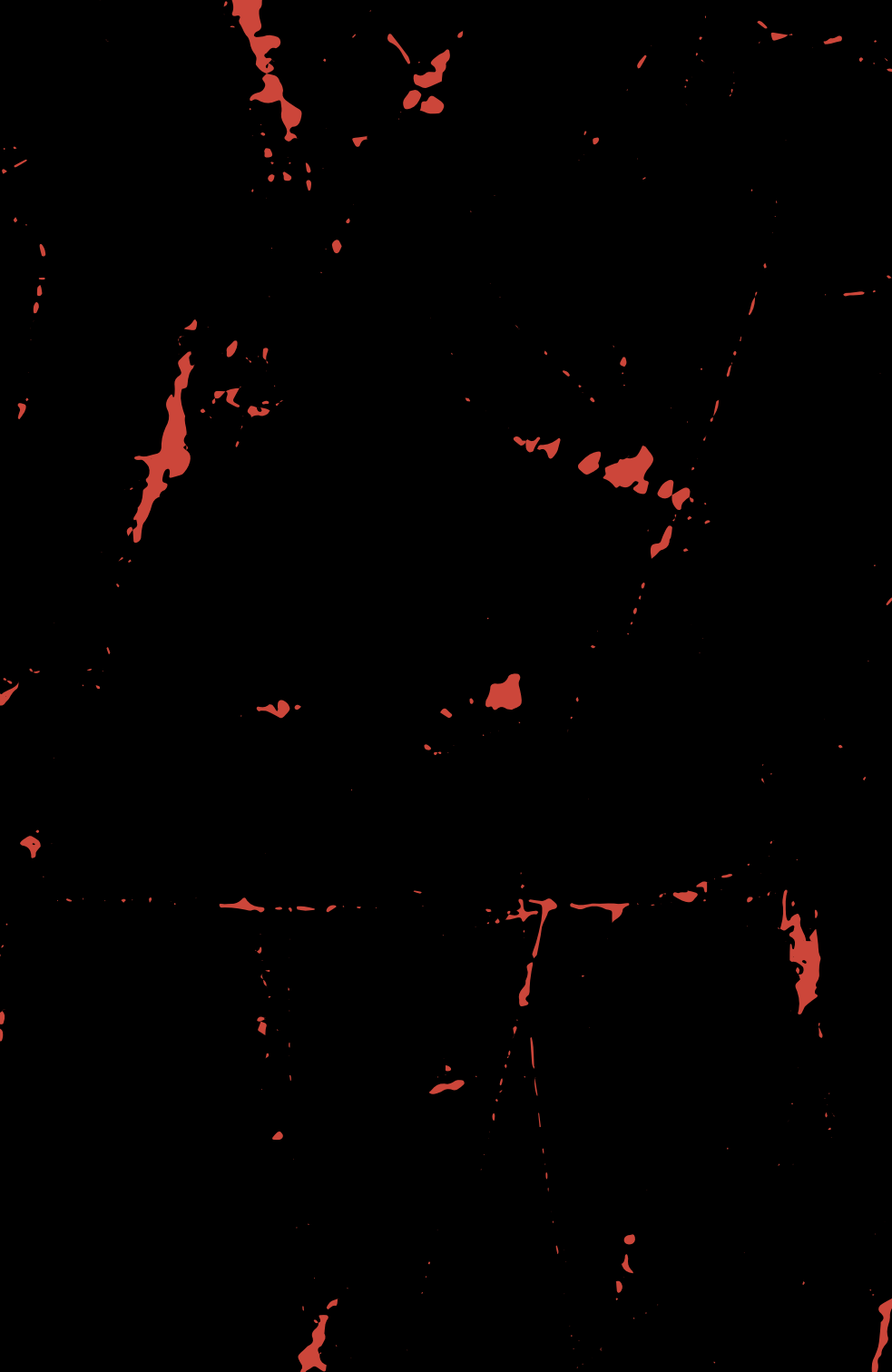

NÁVRAT DO BRANSONU

LUBOŠ HEJDA

I

Ray Katz nesnášel, když se musel každé ráno překonávat, aby se vyhrabal z postele. Po každém zazvonění budíku sváděl impozantní bitvu konečně vstát, místo aby jen znovu a znovu mačkal tlačítko odložení. Nalhával si, že každých pět minut navíc magicky zabere a bude méně unavený.

Ray, jehož tělo doposud klidně nabíralo potřebnou energii, zasténal a převalil se. *Není náhodou sobota? Proč mi zvoní budík?* Měl pocit, že mu praskne hlava. S povzdechem natáhl paži, ale v púlce manévru se zarazil a vrátil ruku se znatelným bolestivým zkřivením ve tváři zpátky.

Lehká příkrývka, která doposud zakrývala chlapcovo tělo, sklouzla na zem a odhalila velkou jizvu v pravém rameni. Levou rukou si jizvu promnul. Pokaždé, když ho zahojená rána začala bolet, vzpomněl si na události, které se staly minulý květen.

Na svoje spolužáky, když si před místní střední školou dělali piknik u fontány a všichni se smáli. Na Dominika Jonese, syna místní učitelky, když potají koukali ve videopůjčovně na porno a víc než to, co se dělo na obrazovce, je vzrušoval pocit, že je manažer obchodu chytí.

Na Julii Brownovou, se kterou Dominik chodil. Tvořili spolu krásný pár, když pominul občasné Dominikovy úlety. Vzpomněl si, jak s Julií mluvil naposledy. Měli tenkrát za úkol napsat seminární práci na téma: *Moje budoucnost v Bransonu*. Julie nevěděla, co napsat dál, a tak zavolala Rayovi. Kdyby v tu chvíli jen tušil, že s ní mluví naposledy. Že jen pár minut po tom, co zavěsil sluchátko, přišla jeho kamarádka o život brutální smrtí, která byla pouhým začátkem loňského běsnění. Julie přišla o srdce. Doslova.

Vzpomněl si na výraz v Tininých očích, když se její tělo zmítalo na podlaze v bolestech po tom, co jí hlavou projel lovecký nůž. Jako fanoušek a odborník na hororové filmy a žánr jako takový si myslel, že zvládne všechno. Prosebný pohled plný naděje i strachu zároveň, jež Tina ve svých posledních vteřinách upírala jeho směrem, Raye přesvědčil o opaku. Vídat smrt na velkém plátně nikoho nemůže připravit na to, jaké je to ve skutečnosti.

Dvoudenní běsnění plné strachu, krve, bolesti a nejistoty spolu s Valerií přežil. Sám byl postřelen a několikrát pobodán a jeho šrámy se čas od času ozvaly.

Natáhl k budíku zdravou ruku a tvrdě s ní praštil, jakoby se podvědomě snažil přístroj rozbít na kousky. Hlavně jen ať je ticho a může dál spát. Ray si myslel, že se mu podařilo stisknout tlačítko pro odložení, aby získal svých vytoužených pět minut navíc, ale alarm řval dál. Zkusil rukou švihnout ještě jednou a tentokrát přidal na síle. Nic. Otravný zvuk, ze kterého ho začala bolet hlava, neustával.

Ray zavrčel a bušil do přístroje. Když se navzdory několika úderům dál pokojem šířil nepříjemný zvuk, Ray se překulil přes bolavý bok, kam vloni schytl kulku, a posadil se.

„No tak! Buď už zticha!“ zakřičel a zatřásl s budíkem tak silně, až se lekl, že bude potřebovat nový přístroj. Dlouze se na něj díval. Ručičky lhostejně ukazovaly 9:26. Ray se protáhl, v ruce stále třímал budík a začal se pomalu probouzet.

V tom zmatku si uvědomil, že přístroj ukazující čas, který byl Rayovou noční můrou, vůbec nebyl zdrojem toho otravného zvuku linoucího se skromným pokojem. Ve skutečnosti o sobě dávala neurvale vědět pevná linka, jejíž sluchátko leželo na stole blíže k posteli, kterou obýval Rayův spolubydlící.

Postel byla prázdná. *Žádný div*. Nathan Parker byl typ kluka, po kterém každá holka prahla, ale žádná matka by ho nechtěla vidět v blízkosti své dcery. Nikdy nevynechal žádný večírek, vracel se domů v podnapilém stavu a holky střídal častěji než ponožky. Ray Nathana, pohledného mladého muže, neviděl kolikrát celý týden.

Jakmile Rayova mysl začala alespoň trochu pracovat a jeho tělo se probudilo, rozhodl se, že zvednout vřískající telefon nebude až tak špatný nápad. Nezdálo se, že by se nepřítomný Nathan obtěžoval telefon vzít, nebo že by mu to nějak vadilo. *Je dost brzo a někdo se snaží dovolat tak moc...* Ray si pomyslel, že vzhledem k brzkému času to bude něco důležitého.

Rozespale se přišoural na druhou stranu pokoje. Cestou málem zakopl o vlastní nohy. *V sobotu po deváté je rozhodně ještě brzo na úplný probuzení*. Sice nebyl celou noc venku na párty jako jeho spolubydlící, přesto byl dlouho vzhůru. Díval se na strašidelné filmy a šel spát po třetí ráno. Marně doufal, že bude moci nerušeně spát až do poledne.

Zíval, když popadl telefon a přiložil si ho k uchu.

„Ano?“ zamumlal rozespale. Chtěl jen zjistit, kdo volá a co potřebuje tak nutného v sobotu ráno, a pak jít na několik hodin ještě spát.

„Rayi?“ Z telefonu se ozval povědomý vzlykající hlas.

„Moniko?“ Ray byl okamžitě úplně vzhůru. Hlas jeho mladší sestry zněl velmi znepokojeně. Věděl, že se snadno rozruší kvůli maličkostem, jako když tajně zkoušeli kouřit za domem a báli se, že je matka nacytá. Nebo když Monika byla nemocná a Ray, jako poslušný bráška, za ni vypracoval seminárku. Ale tuhle polohu jejího hlasu ještě nikdy neslyšel. Tentokrát to nebyly nějaké banální obavy. Stále ještě nic neřekla.

„Moniko... Co se děje?“ zeptal se Ray znovu, tentokrát důrazněji. Jeho obavy se každou vteřinou exponenciálně zvyšovaly. Jediné, co slyšel, bylo vzlykání. Znělo to, jako by se snažila promluvit, ale pokaždé, když už téměř začala, se znovu rozbřečela.

„No tak, Moniko, fakt mě děsíš!“ prosil ji Ray. „Jen mi řekni, co se děje... Stalo se něco tátovi? Jsi ty a mamka v pořádku? Jen mi to řekni. Měl bych přijet domů? Musíš mi to říct!“

Jeho mladší sestra mlčela. Ray slyšel jen tlumené zvuky popotahování, jak se snažila zadržet pláč.

„Moniko...“ do Rayova hlasu se promítly jeho obavy, „uklidni se. Zhluboka se nadechni a řekni mi, co se stalo. Prosím!“

„Jde...“ zkusila Monika promluvit ze všech sil, přesto dál vzlykala, „jde o mámu...“

„Co?“ Ray cítil, jak mu krev ztuhla v žilách. Polil ho chlad, jakoby jeho tělo nedokázalo udržet teplo a žíly a tepny místo běžné činnosti rozváděly mrazivou tekutinu. „Co se stalo?“ zavrčel a jeho hlas zněl vyděšeně. „Je v pořádku?“

Monika dál vzlykala. Ray v pozadí zaslechl otce, jak něco říká.

„Podej mi ten telefon, drahoušku, já mu to řeknu,“ hlas jeho otce tiše mluvil ke vzlykající mladé dívce.

Ray se v duchu modlil. Každá další vteřina v něm vyvolávala větší a větší strach. Ať se stalo cokoli, jeho sestřička brečela. Byla tak hysterická, že mu ani nedokázala popsat, co se stalo. Ray předpokládal, že se stalo to nejhorší, ale zároveň zoufale doufal, že se mylí. Že Monika přehnaně reagovala na nějakou prkotinu, jako když je matka přistihla, jak nezletilí

zkoušeli pít alkohol a Monika si zlomila zápěstí po pádu ze schodů.

„Rayi, tady táta,“ ozval se ve sluchátku hlas jeho otce.

Ray si povzdechl: „Jo!“ Začínal být netrpělivý. „Jen mi řekni, co se děje. Je máma v pořádku?“

„Není snadný způsob, jak ti to říct, synu,“ spustil pan Katz. Ray na jeho hlasu poznal, že nedávno také plakal, což jeho otec nedělal často. Skoro vůbec. Byl to muž, který zachoval klid i v těch nejvypjatějších situacích. Skutečnost, že Roland Katz brečel, Rayovi prozradila, že cokoliv se mu ten muž chystá říct, bude to zničující. Ray tušil, co přijde, ale jakmile to uslyšel, jakoby se mu zastavilo srdce.

„Rayi, matku včera někdo zabil...“

Otec se zmožil jen na tuhle větu a při každém slově se mu lámal hlas.

Ray mlčel. Už z rozhovoru tušil, že uslyší něco podobného, ale přesto zůstal naprosto šokovaný. Co by teď měl říct? Co by měl udělat? Jak by to mohl napravit? Jak to vrátit?

„Jsi si jistý?“ zašeptal, aniž by přemýšlel. „Jsi si jistý, že je to ona? Naprosto jistý?“

Jeho otec se na okamžik odmlčel.

„Jsme si naprosto jistí, Rayi.“

„Jedu okamžitě domů!“

„Rayi, počkej a vezmi si chvíli na uklidnění. Nechci, abys řídil, když jsi rozrušený,“ navrhl Roland.

Ray začal nepravdělně dýchat.

„Rozrušený! Co... Kdy... Myslíš, že když počkám třeba hodinu, už nebudu rozrušený? Naštvaný?“ Cítil, jak se ho zmocňuje panika. Nevěděl, co má říct, nebo udělat. „Co mám dělat? Mám tu jen sedět a čekat? Tati?! Musím se vrátit domů. Aspoň budu řídit, něco dělat, než tu jen sedět a přemýšlet...“

„Nemůže tě někdo odvézt?“ zeptal se otec. „Prosím!“

Ray vytušil, že se otci chce znovu plakat a tak jen žalostně zakňučel: „Zeptám se...“

„Nechci tě taky ztratit, chlapče,“ zašeptal Roland. „Řídit je teď to poslední, co bys měl udělat. Ničemu to nepomůže.“

Ray cítil, jak se mu zachvěl spodní ret. Tohle byla noční můra. „Tati... co se stalo? Jak zemřela? Když jsi řekl, že ji někdo zabil, myslel jsi při autonehodě nebo tak něco?“

„Rayi, byla zavražděna,“ po chvíli ticha se podařilo otcí doříct: „Někdo ji ubodal!“

Rayovy oči se rozšířily. Ta slova jakoby ho sama probodla. Uvědomoval si, jaké je tento týden výročí, a nemyslel si, že je to jen souhra náhod.

Byl to skoro rok, kdy spolu s Valerií přežili krvelačné běsnění, při němž přišli o život jejich kamarádi, a dva roky, kdy byla zavražděna Valeriina matka. S Valerií ho stálo spoustu úsilí, aby se přes to všechno přenesli.

Oba trpěli posttraumatickou poruchou a navštěvovali terapeuta. Ray si vzpomněl na události onoho večera.

Pobodaného a zbídačeného jej nechali, v domnění, že je mrtvý, ležet vedle nehybného těla jeho spolužačky Tiny.

Z posledních sil se vyškrábal na nohy. Levou rukou se musel přidržovat zdi. Z druhého ramene mu po bodné ráně šaty špinila krev. Další rána na zádech se zdála mělká, protože ho nebolela tolik jako ta na rameni. Opatrně, aby ho nikdo neslyšel, sešel dolů po schodech. Při každém kroku se modlil, aby starší schody Adamova sídla nevrzaly a neprozradily útočníkům, že stále žije.

Adam se Seanem právě Valerii vysvětlovali svůj ďábelský plán. Mladá dívka se zrovna dověděla, že její matku zavraždil Sean. Přítel, se kterým Valerie chodila, věřila mu, a kterého na začátku jejich vztahu velmi milovala.

Ray se proplížil obývánkem, popadl telefonní sluchátko. Napadla ho jediná věc, jak Valerii zachránit a odlákat tím pozornost. Stiskl několik tlačítek a v kuchyni, kde Sean držel Valerii pod krkem, se rozezvonila pevná linka.

„Hádám, že jste se nepřesvědčili, že jsou všechny vaše oběti mrtvé, že ne?“ řekl Ray zastřeným hlasem, aby Sean nepoznal, s kým mluví. „Jsem někde v domě!“

Dál vzpomínal, jak vzal klíčky od Valeriina džípu a nalákal Adama do pasti. Rayovi útržkovitě probíhaly hlavou pouze snímky. Adam rozpolcený vejpůl mezi svým a Valeriiným autem. Kapota postříkaná krví a Adamovým obsahem žaludku. PRÁSK! Zvuk výstřelu a ostrá bolest.

Ray, který pořád stál v pokoji na univerzitě a držel u ucha sluchátko, ze kterého se ozýval otcův hlas, se instinktivně chytil za břicho. Rána po kulce, kterou na něj vystřelil Sean, ho začala bolet. Před očima se mu mihl okamžik, kdy Valerie

naposledy zabodla nůž do Seanova těla a tím ukončila „Bran-sonský masakr“, jak tomu dnes obyvatelé města říkají. Masakr, který si vyžádal osm obětí.

„Rayi?“ pokračoval váhavě jeho otec, „Jsi v pořádku? Mám tam pro tebe raději zajet?“

Ray zavrtěl hlavou. „Ne... ne, tati... To je v pořádku,“ trval na svém, když se přenesl znovu do přítomnosti. „Poprosím Valerii, aby mě odvezla. Je víkend a není to dlouhá cesta. Jsem si jistý, že jí to nebude vadit. Jen... zůstaň tam s Monikou. Budu doma za pár hodin. Jen tam zůstaň...“

„Slib mi, že pojedete opatrně,“ dodal Rayův otec.

„Brzy se uvidíme,“ Ray nevěděl, co jiného má říct. „Mám tě rád, tati,“ dodal.

Když Ray zavěsil, dál nepřítomně zíral na telefon. Potřeboval Valerii požádat, aby ho odvezla domů. Ale měl jí zavolat, nebo prostě jít a najít ji v kampusu univerzity a zeptat se osobně? Ani do jednoho se mu teď nechtělo. Toužil se sesunout na podlahu nebo zalézt pod deku a jen brečet. Napadlo ho, že se možná někdo snažil Adama a Seana kopírovat. Doufal, že to, co mu právě otec sdělil, nemělo s ním a Valerií nic společného a byla to ojedinělá událost.

Ray zavřel oči, opřel se zády o chladnou zeď a sklouzl dolů, až se posadil na podlahu. Tolik si přál zmizet, přestat existovat, aby se s tím nikdy nemusel vypořádat. Dal by cokoliv za to, aby zazvonil budík a probudil ho z té noční můry.

Vyčítal si, že po loňských událostech nezůstal doma. Neměl se s Valerií hnát na univerzitu, ale zůstat a chránit rodinu, aby se nic takového nemohlo stát. Selhal.

Ray cítil, jak se mu po tváři kutálejí slzy. Jedna z nich zbloudila a přistála chlapci na rtech. Letmo je olízl a pocítil slanou pachuč. I když se chtěl dál schovávat v bezpečí ve svém pokoji a předstírat, že se nic nestalo, věděl, že musí brzy začít jednat. Nechtěl, aby přišel Nathan a přistihl ho zlomeného, plačícího na podlaze. Musel najít Valerii, nechat se odvézt zpět do města a cestou s ní probrat, co se stalo.

Slíbil otci, že za pár hodin bude doma. Dříve nebo později tomu musí čelit. Kdyby neustále popíral matčinu smrt, jen by to prodloužilo hojení celé rodiny.

Snažil se najít ztracený klid. Začal zhluboka dýchat a postavil se na nohy. Opatrně si oblékl své oblíbené tričko s ná-

pisem JOY. *Jaká ironie*. Nasoukal se do šortek, protože na konci května už bývalo nesnesitelné horko, a vyšel z pokoje. Po chodbě se pohybovalo několik studentů, někteří ve značně podroušeném stavu ještě ze včerejší párty.

Ray doufal, že se s ním nikdo nedá do řeči. Předstírat nezávaznou konverzaci byla poslední věc, kterou teď chtěl zažít. Jediná osoba, se kterou chtěl mluvit, byla Valerie.

Naštěstí byla Valeriina kolej poblíž té jeho, takže nemusel jít přes celý kampus a nádvoří. V tu chvíli byl za to vděčný, protože o to méně potkal lidí. Byla sobota ráno, takže bylo pravděpodobné, že Valerie stále ještě spala v bezpečí své postele. Ray tedy nemusel vynaložit příliš mnoho úsilí, aby ji našel.

Vstoupil do haly dámské kolejní budovy a došel k recepci. Protože koleje nebyly smíšené, nemohl jako muž jít nahoru do pater, kde byly pokoje, ale musel se přihlásit u recepční.

Odkašlal si a promluvil k mladé robustní ženě u stolu, která věnovala svou pozornost časopisu *Bon Appetit*.

„Potřebuji mluvit s Valerií Keatovou,“ řekl a slyšel, jak mu hlas zakolísal. Jeho oči se zastavily na štítku připnutém na její blůze. *Wendy*. „Prosím, Wendy...“ dodal a pokusil se o co nejmilejší úsměv, jakého byl v tu chvíli schopný.

Žena přikývla: „Pamatuji si tě, navštívil jsi ji začátkem týdne, že?“ Dál nenuceně listovala časopisem s recepty, ale část pozornosti přesunula k Rayovi. S nadzvednutým obočím ho sjela pohledem. Vůbec se neostýchala skrýt své opovržení. „Nevypadáš nejlíp, chlape!“ Její hlas se přehoupł z normálního režimu na protivný. Ray jen přikývl, neměl v žádném úmyslu odpovídat a vysvětlovat, proč vypadá zničeně.

„Můžu ti zazvonit na její pokoj, abych zjistila, jestli je doma.“

Wendy zněla, jako by ji manévr bůhvíjak obtěžoval nebo se dokonce bála, že kvůli stisknutí tlačítka a pohybu ruky přijde o několik gramů tuku.

„To by bylo skvělé,“ Ray počkal, až se Wendy spojila s Valerií a promluvila s ní nebo její spolubydlící.

„Za chvíli bude dole. Můžeš si sednout támhle v hale,“ ukázala na volné židle s jiskrou radosti v oku, že ji tenhle nýmmand nebude už obtěžovat.

Ray pomalu přešel do haly a klesl na pohovku. Čekání se mu zdálo nekonečné, ale nakonec se Valerie objevila. Nejprve

se dívka s hnědými vlasy usmívala, ale když spatřila Raye, úsměv se vytratil. Nejlepší kamarádka a zároveň přítelkyně poznala, že se stalo něco zlého.

Nemusela se ho ptát, co se děje. Zнала ho lépe než kdokoli jiný. Ray věděl, že nebude muset před Valerií nic skrývat. Navíc se blížilo výročí, kdy se oba ocitli na prahu smrti. Měla právo vědět, že ve městě došlo k dalšímu úmrtí.

„Val,“ začal opatrně a zadíval se jí přímo do očí. Valerie mu pohled opětovala, aniž by se odvrátila nebo zamrkala. Ani jeden z nich neucukl. „Někdo mi v noci nebo dnes ráno zabil mámu... já fakt nevím...“

Valerie zalapala po dechu: „Ach, můj Bože!“ Vytřeštěnými očima zírala na Raye a v šoku chvíli nemohla najít slova.

„Rayi,“ řekla nakonec konejšivě. Přistoupila k němu, objala ho a pronesla větu, kterou říkají všichni, když zemře člen rodiny: „Je mi to tak líto. Víím, co právě prožíváš.“

Ray byl vděčný za projev empatie a soucitu. Kdyby to řekl kdokoli jiný, nevěřil by mu. Ale Valerie, která před dvěma lety také ztratila matku, věděla přesně, čím si Ray prochází. Sama si vzpomínala na den, kdy jí její otec Ron smutnou novinu řekl. Jak se na okamžik zastavil svět. Jak její rodinu neustále pronásledovala novinářka Nancy a dělala jim ze života peklo. Ironií osudu bylo, že Nancy Strodeová zahynula při loňském vražedném řádění. Valerie ji neměla ráda, ale smrt si otravná novinářka rozhodně nezasloužila.

Ray zůstal strnule stát. Nebyl schopen opětovat její objetí, ale byl za něj neskutečně vděčný. Byl do ní stále zamilovaný, i když poslední dobou cítil, že se od sebe vzdalují. Oba studovali různé obory a společného času měli málo.

Valerie se rozhodla, že chce studovat psychologii. Otevřít si praxi a pomáhat lidem, kteří si prošli podobnými traumatizujícími zážitky jako ona. Ray zase navštěvoval obor režie. Už od dětství se chtěl stát režisérem a tvořit filmy podobné těm, které sledoval celý život. Jeho láska k hororům nijak nezeslábla a ani Sean s Adamem na tom vloni nic nezměnili. Ba právě naopak. Vidět reálnou smrt člověkem otřese, ale Ray si uvědomil, že to není jako ve filmu, kde je postava bezprostředně po útoku mrtvá. Ve skutečnosti, jak se o tom sám přesvědčil, ještě několik minut oběť žije a ve

vzduchu je hmatatelně cítit, jak ji život opouští. Obklopí ji tma a oči vyhasnou. Se záměrem přenést na diváka umírání co nejrealističtěji, nastoupil na vysněný obor. S tímto vědomím si okamžitě představil, jak musela umírat jeho vlastní matka.

Valerie Raye přestala objímat, ustoupila o krok, chytila ho za ruce a dala chlapci polibek na tvář.

„Vracíš se domů? Potřebuješ odvézt? Asi by nebyl nejlepší nápad, kdybys řídil sám.“ Podívala se mu do očí. Ray v nich spatřil, že má Valerie spoustu otázek. Nejspíš se chtěla zeptat, jestli vědí, kdo ji zabil. Jestli to může souviset s tím, co se stalo před rokem. Věděl, že takové otázky by nepoložila, ať by sebevíc chtěla. Jeho matka měla Valerii moc ráda a byla šťastná, že oba přežili a nakonec skončili jako pár.

Ray zjevně zapomněl v posledních několika minutách mluvit, protože Valerie se na něj ustaraně dívala a opakovala věty, které už řekla, jakoby je Ray napoprvé neslyšel.

„Jo,“ řekl nakonec. „Společná jízda domů by byla skvělá.“

Valerie přikývla. Vypadala trochu nejistě. Podívala se na Raye a pak na sebe. Napadlo ji, jak groteskně musí s Rayem vypadat a v zádech cítila pichlavý pohled Wendy. „Dáš mi pár minut? Musím se převléct, mám na sobě pyžamo,“ zasmála se nervózně a oddychla si, když spatřila v Rayově tváři náznak pousmání.

„Nespěchám,“ přikývl.

„Za chvíli budu zpátky,“ řekla Valerie a otočila se k odchodu. S Wendy měla pravdu, celou dobu je pozorovala. Jakmile se Valerie obrátila, znovu zabořila oči do svého časopisu s recepty a nemohla se dočkat, až si některou z těch dobrot doma zkusí uvařit.

„Val, počkám tady!“ zavolal ještě Ray, než Valerie zmizela za rohem. *Co jiného mi taky zbývá...*

S povzdechem zapadl zpátky do pohovky, na které předtím seděl. Upřímně doufal, že si Valerie dá načas, protože se návratu domů opravdu obával. Jakmile bude doma, matčina smrt se stane realitou. Alespoň tady se všichni chovali normálně a nikdo nevěděl, jakým osobním peklem si právě prochází.

Až dorazí domů, všichni mu budou připomínat odchod jeho matky pokaždé, jakmile ho uvidí. Ne proto, že by byli zlomyslní, ale protože to tak chodí. Každé „*je mi líto tvé ztráty*“ bude připomínkou toho, že to nebyl sen. Za pár hodin se ta noční můra stane skutečností.

II

Když se Evelyn Katzová dostala z práce domů, byla úplně vyčerpaná a jediné, co chtěla, bylo jít spát. Při pohledu na temná okna jejího domu si pomyslela, že jít rovnou nahoru do postele nebude problém. Prošla okolo krásných rozkvetlých růží, o které pečovala v té troše volného času, který měla.

Dřív přispívala do rodinného rozpočtu plánováním svateb, ale po zdrcujícím loňském roce se hodně lidí odstěhovalo. Chápala je. Nechtěli žít v maloměstě, které k sobě přitahuje pozornost tím, že tu došlo k sérii masových vražd. Kdyby tu neměla rodinu a záleželo by pouze na ní, také by se odstěhovala.

Zakázek postupně ubývalo a Evelyn si musela najít stálejší příjem. V místním obchodě zrovna hledali pokladní, a tak se o práci ucházela a plánování svateb si nechala jako příjemný koníček, který jí vydělá nějaký peníz navíc.

Unaveně odemkla vchodové dveře. Náhle se rozsvítila světla a její manžel Roland s dcerou Monikou stáli ve vstupní hale.

„Ještě nespíte?“ zeptala se, když za sebou zavírala. Otočila klíčem v zámku a pak celý svazek pověsila na hřebíček vedle dveří.

„Kde jsi byla tak dlouho?“ zeptal se jí Roland a zdálo se, že se mu hlas zadrhl. Něco bylo špatně a Evelyn to okamžitě poznala.

„Pracovala jsem. Je pátek večer a bylo toho hodně. Proč? Co se stalo?“ zeptala se a přistoupila k nim o krok blíž.

„Volal jsem ti do práce, nikdo to nezvedal. Obchod zavírá v deset a je skoro půlnoc. Proč ti to trvalo tak dlouho?“ Roland se dál ustaraně vyptával a mezitím Evelyn přišla obejmout její dcera. Unavené tělo jí zaplavil příliv lásky a energie.

„Já vím, cesta trvala skoro třicet minut, také to byl můj první den v práci a ještě mi volala paní Williamsová,“ začala Evelyn vysvětlovat a zouvala si u toho boty. Její nohy nebyly na celý den na podpatcích zvyklé a bolely.

„Williamsová?“ zeptal se Roland.

„Přesně tak. Zase ji přepadly chmurné myšlenky. Chudák ženská. Vždycky měla problém s alkoholem a Tina vyrostla prakticky sama, ale byla to skvělá holka.“

Evelyn přešla do obývacího pokoje, posadila se na pohovku a její manžel ji následoval.